

πλήρη καλλονήν και πλήρες μῦρον. Ξένα πάσης ρωμαντικό-
τητος, εἰσι γεγραμμένα ἐν ἀληθείᾳ, βεβαπτισμένα δὲ ἐν τῷ
τῆς θυμηδοῦ φλεβῷ, ἧτις ἀποτελεῖ τὸν κύριον τοῦ ποιητοῦ
χαρακτήρα, προσπαίτουν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, δίκην μικρῶν ἐν
ἀναγλύφους ἐρωτιδίων, μετὰ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, τὰ
ὅποια ἡ ρωμαντικὴ ποίησις οὐδέποτε ἐξάγει εἰς πῶλην
χωρὶς τοῦ τραγικοῦ κοθόρου, ἡ δὲ ὑπερρωμαντικὴ προτιμᾷ
σαβδανωμένα πάντοτε ὑπὸ ἀπαίσιον σταυρὸν και σεσηπότας
φιλόρας κλάδους νὰ μεταπωλῆ, ὡς νὰ συνίστα εἰς τὴν φι-
λίαν νεκροῦς ἢ εἰς τὴν γνωριμίαν κηδευομένων.

Ἀνάταμε τὰ ἀνθύλλια αὐτὰ τοῦ κ. Καμπᾶ, χωρίσον ἐκ
τῶν πετάλων τὰ σέπαλα, ἐκ τῶν ὑπέρων τοὺς στήμονας,
περίστειλέ τα εἰς τὴν ἀπλὴν μυροδόχον στεφάνην, θὰ ἴδῃς
τὴν σύστασιν των τόσο ἀπλὴν ὥστε θὰ πιστεύσῃς πρὸς
στιγμὴν τόσο εὐκόλον τὴν ἀνοητοῖαν, ὅσον εὐκόλος εἶναι
ἡ στιχοποιία. Καὶ ὅμως ἐν τῇ ἀπλότητι τὰ ποιήματα ταῦτα
εἶναι εἰς τὸ εἶδος των τὰ δυσκολώτερα, ὁμοιάζουσι τὰ ἀ-
γαλμάτια ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐνίοτε πωλοῦνται ἀντὶ πεντή-
κοντα και ἑκατὸν ἑκάστον χιλιάδων φράγκων.

Τὸ θυμηδὸς ὅπερ διακρίνει τὸν κ. Καμπᾶν δὲν ἀποκλείει
τὸ αἰσθημα, ὅπερ εἶναι ἡ βάσις παντὸς λυρικοῦ ποιήματος.
Διότι ἀκριβῶς ἐξ ἴσου βλέπομεν ἐν αὐτῷ μεριζόμενα τὸ
θυμηδὸς και τὴν περιπάθειαν και ἴσως τῆς αὐτῆς ἀμφοτέρα
δυνάμεις. Καὶ δὲν εἶναι παραδοξολογία ἐὰν εἴπωμεν ὅτι
ἐκεῖνος μάλιστα γνωρίζει νὰ κλαίῃ ὅστις γνωρίζει νὰ γελά.
Ὁ κ. Καμπᾶς βεβαίως οὐδέποτε ἐκπίπτει εἰς τὴν ἐλε-
γειαν τῶν ρωμαντικῶν, οὐς φρίττει τις νὰ πλησιάσῃ, ὡς
φρίττει νὰ προσίδῃ τὰς ἐξ ἐπαγγέλματος μυρολογίστρας,
πὸρρωθεν ἀηδοῦς ὀζούσας λιβάνου και νεκρικὴν ἀποφερούσας
ὄσμη. Ἄλλ' ὁ γέλως τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ κρύπτει πολ-
λάκις πόνον, ὃν δὲν ἀνευρίσκομεν ἐν τῇ δυνάμει και τῇ ἀ-
ληθείᾳ του εἰς ὅλον τὸ Ἴωσαφάτ τῆς ἐλεγειαζούσης σχολῆς.

Βεβαίως δὲν πρέπει τις νὰ ζητήσῃ εἰς τοὺς **Στίχους**
τοῦ κ. Καμπᾶ πάθος ποιητικὸν· οὔτε ἡ ἰδιάζουσα ποιη-
τικὴ του ἀπόχρωσις συναδεῖ πρὸς αὐτὸ, διότι αὐτὴ μόνην
τὴν περιπάθειαν φιλεῖ ἐν ψυχολογικῇ ν' ἀναπτύσῃ γαλήνην,
ἀλλὰ και ὅταν ἀποπειρᾶται τὴν περιπάθειαν εἰς πάθος νὰ
μεταβάλλῃ μεταπίπτει εἰς ψυχρότητα, ὡς εἰς τὸ *Δὲν*
κλέστω.

Εἰς τὸ αὐτὸ παράγει αὐτὸν ἀποτέλεσμα ἢ πρὸς τὰς εἰ-
κόνας και τὰς παρομοιώσεις τάσις. Ἐνίοτε ἡ ποίησις του
καταντᾷ ἀληθὲς εἰκονοστάσιον, εἰς ὃ ἄκων τις ἀναγκάζεται
νὰ κάμῃ τὸν σταυρὸν του, διττὸν σημεῖον, ὡς γνωστὸν,
σκωπτικῆς ἐκπλήξεως και εὐλαβείας. Ἄλλοτε αἱ εἰκόνες
του καταντᾷσιν κοιναί, ὡς ἐν τῷ ποιηματικῷ *Ἡγάπων Παῖς*.
Ἐνίοτε δὲ, ἂν οὐχὶ ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι, ἀλλ' ἐν πολλοῖς
συγγενέσιν ἀπαντᾷ ταυτολογία παρομοιώσεων· ἀλλ' ἐνῶ
αἱ εἰκόνες εἶνε τὸ ἀδύνατόν του μέρος, αὐταὶ συγχρόνως
ἀποτελοῦσι και τὴν δυνάμιν του και ἴσως αὐτὴ και μόνη
ἡ δύναμις ἀρκεῖ νὰ ἀναδείξῃ αὐτὸν ὄχι στιχοπλόκον, ἀλλὰ
ἀληθινὸν ποιητὴν, φέροντα ἐν ἑαυτῷ ὅλον τὸ ὑλικὸν μελ-
λοῦσης ποιητικῆς δημιουργίας.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν ἄλλο μέγα πλεονέκτημα
του—και τοῦτο πρὸς παραδειγματισμὸν διὰ τοὺς νέους φοι-
βολάτρας,—ὅτι ἐν τοῖς ποιήμασί του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
ἀκριβῶς περιορίζεται νὰ εἴπῃ ὅ,τι θέλει και ὅ,τι πρέπει νὰ
εἴπῃ. Οὐδέποτε ἡ ὁμοιοκαταληξία ἢ ὁ ρυθμὸς τὸν παρα-
σύρει εἰς πλατειασμούς, οὐδέποτε ταυτολογεῖ, οὐδέποτε φοι-
βάζει γράφων ἀρρήτα ἀκατανόητα, ἀλλ' εὐσταλὴς πάντοτε
ἡ Μοῦσα του ὁμοιάζει δειλὴν, ἀλλ' εὐφυᾶ, κόρην, ἧτις τότε
μόνον ὁμιλεῖ, ὅταν πρόκειται νὰ εἴπῃ τί εὐάρεστον.

Τὰ ποιητικὰ του παίγνια, οἷα εἶναι τὰ ὑπὸ τὰς ἐπιγρα-
φὰς *Τὶ λές Μαρία, Στάσου, Τὶ καλὸ, Ἀπόστασα, Ἡ*
ἔντολῃ, Τὶ σ' ἤρθε, εἶναι ἔντως ἀπαραμίλλα. Θέλουσι ὡς
νὰ ἦσαν τόνοι ἐλαφροῦς μουσικῆς τοῦ Λεκόκ. Ἐνῶ εἰς τὰ
μετέχοντά πως σατύρας ὡς τὰ *Θὰ βραχοῦμε, Τὶ γράει, Τὶ*
λέτε δὲν τοῦ μοιάζει, Κριτικὴ, Ἰανουάριος ἀποκαλύπτο-
μεν, ἵνα ἐμεινῶμεν εἰς τὴν αὐτὴν παρομοίωσιν, θορυβώδεις
φθόγγους ὀρεμπαχιακῆς μουσικῆς, ποῦ δὲ που ὡς ἀστέρης
ἀπὸ βεγγαλικοῦ φωτὸς ἐν εἶδει βότρουος πίπτοντας καρποῦς
μολιερείου εὐθυμίας.

Τὰ ποιήματά του, ἄπερ πρεκδατικῶς λέγομεν ὅτι εἶναι
γεγραμμένα ἐν στίχοις λαξευτοῖς, τομῇ ἀμώμφ και μέτροις
δυσχέρειν ἀφ' ἑνὸς, ἀλλὰ τόσο ἀπ' ἄλλου κομποῦς, μερί-
ζονται μετὰ τῆς δημῶδους και τῆς καθαρευούσης. Εἰς
ποῖαν πρέπει νὰ δοθῇ τὸ μῆλον, δὲν εἶναι τόσο εὐκόλον
ν' ἀποφανθῶμεν, ὅταν μάλιστα και τὴν καθαρεύουσαν και
τὴν δημῶδη ὁ ποιητὴς γράφει μετὰ γνώσεως και καλαισθη-
σίας. Ἄλλὰ δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι τὰ ἐν
τῇ καθαρευούσῃ γεγραμμένα καθυστεροῦσιν οὐ μόνον εἰς τὸ
θυμηδὸς, ὅπερ λόγοι ψυχολογικοὶ καθ' ἡμᾶς ἀπαγορεύουσι ν'
ἀναπτυχθῇ ἐν γλώσσῃ μὴ δημῶδει, μὴ ζωτανῇ, μὴ λαλου-
μένη, ἀλλὰ και ὡς πρὸς τὴν εὐστροφίαν και τὴν ἄλλην
ἐλαστικότητα. Εἶναι πράγματι ὡραία ἐν τῇ ἀκινήσιᾳ τῆς.
Ἡ διαφορὰ των δύο εἶναι οἷα μετὰ τῷ ἔργου γλύπτου και
πίνακος ζωγράφου.

Πρὶν περᾶνωμεν τὴν πέραν των ὀρίων τῆς ἐφημερίδος
ἡμῶν ἐκτεθεῖσιν κρίσιν ὀφείλομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἰδια-
ζόντως δύο εἰς των καθαρεύουσαν γεγραμμένων ποιημάτων,
τοῦ ὡς προλόγου χρησιμεύοντος *Τὰ ἄσματά μου* και τοῦ
ἐξ ὅλων των ποιημάτων ὡς ἄσματος δυναμένου νὰ γνωριε-
σθῇ *Ἡ Λεσβία*.

Μετὰ τῆς ὡραίας Λεσβίας σφίγγομεν τὴν χεῖρα τοῦ φί-
λου και συνεργάτου μας **Νίκου**, δίδοντες αὐτῷ τὴν φιλι-
κὴν ἀδειαν νὰ αἰσθανθῇ ἀληθινὴν χαρὰν ἐπὶ τόσο καλοῖς
ἐγκαινίοις τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου.

Καλεδάν.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ Δ^ΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κα-
τευναίνει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας
τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης και ἐμ-
ποδίζει τὴν πτώσιν των τριχῶν.

Φαρμακευμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἐρμοῦ 206.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἄρρικαν, εὐωδιάζει
εὐάρετως τὸ χρῶμα, καθαρίζει και ὀφθαλμίζει τὴν ἀναπνοήν,
λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ
αἵματος και δίδει εἰς τὰ οὖλα τὸν ῥόδινον χρωματισμὸν
ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς υγείας.

Παρὰ Κωνσταντίνῳ **Ὀλυμπίῳ**, 206, ὁδὸς Ἐρμοῦ.